

СЛЕДЪ ДЪЖДЪ

Следъ дъждъ обистрено небето
блести като мънисто
и хора тръгватъ изъ полето,
окжпано и чисто.

Коля скриптятъ, талиги пѣятъ —
на пжтъ е всичко живо.
Повѣва. Лихъ жребець вилиѣе,
развѣва черна грива.

Лети, извива дълга шия,
полюшва съ дѣхъ житата.
Надъ него птица съ погледъ пие
простора необятенъ.

О, какъ сърдцето не изтрайва
предъ тоя свѣтъ раздвиженъ! —
Звънче звъни, лети, замайва —
кипи животъ безгриженъ.

То сякашъ ти, пречиста, свята
летишъ сега, Родино,
и грѣешъ като зрънце злато
надъ мрачните години.

Далечъ. Далечъ. Не се обръщай,
назадъ е нощъ дълбока —
пустѣятъ дворове и кжщи
срѣдъ кърви и жестокость.